

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda Hrvoju Vučić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Tatjane Hotujac-Kralj iz Zagreba, Ulica Franje Fušisa 10, OIB: 29657347561, zastupane po punomoćniku Branki Štajduhar, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćniku Margiti Kiš Kapetanović, odvjetniku iz Zagreba, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 22. travnja 2026. godine u prisutnosti tužitelja osobno, zamjenika punomoćnika tužitelja Gordane Kmezić, odvjetničke vježbenice i punomoćnika tuženika Zvonimira Kalembera Skoke, odvjetnika, dana 27. svibnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna ugovorna odredba čl. 2. Ugovora o namjenskom kreditu, broj ugovora: 3205891140, kreditna partija: 7102968294, od 29.12.2005. godine, koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor.“.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da isplatiti tužitelju Tatjani Hotujac-Kralj, Zagreb, Ulica Franje Fušisa 10, OIB: 29657347561, iznos od 567,04 EUR, zajedno sa zateznim kamatama počev od 27.01.2006. g. do isplate, po kamatnoj stopi koja je do 31.12.2007. propisana čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, te nadalje od 01.01.2008. do 31.07.2015.g. propisana čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, odnosno određenoj, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, te nadalje, do dana 31.12.2022.g. se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01.01.2023.g. do 29.12.2023.g. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 naknaditi tužitelju Tatjani Hotujac-Kralj, Zagreb, Ulica Franje Fujsa 10, OIB: 29657347561 trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 553,10 EUR zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 27. svibnja 2026. godine pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi podnesenoj ovom sudu dana 19. siječnja 2026. godine navodi kako su stranke dana 29.12.2005. godine sklopile Ugovor o namjenskom kreditu, broj ugovora: 3205891140, kreditna partija: 7102968294 i to tuženik kao kreditor i tužitelj kao korisnik kredita. Radilo se o namjenskom kreditu za kupnju stana u stambenoj zgradi u Zadarskoj ulici 57, Zagreb, u iznosu glavnice od 85.500,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan plaćanja, s rokom vraćanja od 15 godina. Člankom 2. predmetnog Ugovora propisana je obveza korisnika kredita na plaćanje svih naknada i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor, a što je uključivalo i naknadu za obradu kreditnog zahtjeva tzv. ulaznu naknadu. Tužitelj je tzv. ulaznu naknadu (naknade za obradu kredita) obuhvaćenu člankom 2. Ugovora o kreditu u cijelosti platio tuženiku. Odredba čl. 2. predmetnog Ugovora koja se odnosi, između ostalog, na naplatu naknade za obradu kredita je ništetna, te ne proizvodi nikakve pravne učinke među strankama, a iz razloga kako slijedi. Tuženik je predmetnom odredbom obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu zahtjeva bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, odnosno od čega se isti sastoje i u kojem konačnom iznosu. Takva obveza tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, dalje u tekstu: ZOO). Člankom 270. ZOO-a određeno je da kada je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Prije svega valja napomenuti kako je predmetni Ugovor o kreditu standardni unaprijed formulirani ugovor koji tuženik sklapa s korisnicima kredita (ili je u to vrijeme sklapao), te da se o odredbi čl. 2. pojedinačno nije pregovaralo. Takav je bio slučaj i u ovome konkretnome primjeru te tužitelj nije imao nikakav utjecaj na njezin sadržaj. Odredbom čl. 49. st. 1. trenutno važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/22, 59/23, dalje u tekstu: ZZZP) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Istu odredbu sadržavao je isti Zakon iz 2003. godine, kao i kasniji zakoni sa svim izmjenama i dopunama. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed standardnog ugovora trgovca. Citirana odredba temelji se na Direktivi Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Službeni list EZ 1993. L95/29; dalje u tekstu: Direktiva 93/13). Prema Direktivi 93/13 (članak 3. stavak 2.) smatra se da odredba nije individualno stipulirana ako ju je unaprijed formulirao trgovac i ako potrošač nije mogao utjecati na njen sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranih standardnih ugovora, a ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj odredbi individualno pregovaralo, teret dokaza je na njemu. Dakle, iz polja primjene ove Direktive isključene su klauzule o kojima se pojedinačno pregovaralo. Ovo pravilo u svjetlu ostalih odredaba i cilja Direktive 93/13 tumači se restriktivno, na način da se, čak ako je potrošač i mogao pregovarati o sadržaju određene

odredbe, ali stvarno nije na njen sadržaj utjecao, tj. nije ga promijenio, ugovorna odredba smatra jednostrano određenom. Prema ustaljenoj sudskoj praksi Europskog suda pravde sustav zaštite uspostavljen Direktivom 93/13 temelji se na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na poslovni subjekt kako u pogledu pregovaračke snage tako i u pogledu razine obaviještenosti i položaju koji vodi do pristanka na uvjete koje je prethodno sastavio poslovni subjekt bez mogućnosti utjecaja potrošača na njihov sadržaj (osobito u Presudi Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Madrid, C-484/08, EU:C:2010:309, t.27). Isti pravni stav zauzeo je i sud EU u presudama donesenim u predmetu C-26/13, a vezano za tumačenje odredbe čl. 4. Direktive 93/13/EEZ te spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 koje se odnose na problematiku naplate naknade za obradu kredita, odnosno gdje je sud rješavajući postavljena prethodna pitanja presudio kako je ugovorna odredba kojom se nalaže potrošaču plaćanje naknade za odobrenje kredita (ulazna naknada) nepoštena i ništetna ako banka ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i troškovima. Dakle, tuženik je svojim postupanjem nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem. Tužitelju je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza, koja kao takva uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane, u odnosu na banku - trgovca kao druge ugovorne strane, a navedeno je suprotno temeljnim načelima obveznog prava: načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zlouporabe prava. U ugovoru nije bilo navedeno po kojem tečaju će se obračunati naknade i troškovi, uključujući spornu ulaznu naknadu (da li po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju), a dodatno, nije precizirano niti da li će biti relevantan tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan. ZZP niti ZOO ne navode nikakve posebne kriterije za ocjenu je li pojedina ugovorna odredba protivna načelu savjesnosti i poštenja, a koje je načelo sadržano u odredbi članka 12. ZOO-a kojom je propisano da su se u zasnivanju obveznih odnosa i u ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su sudionici obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, pri tom vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Umjesto toga, vodeći računa očito samo o svom interesu i iskoristivši činjenicu da nema propisa koji mu takvo što nalažu, tuženik je tužitelju kao potrošaču nametnuo ugovorne odredbe koje ga stavljaju u neravnopravan položaj, koje odredbe uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Iz svega gore navedenog, nesporno je kako je odredba čl. 2. citiranog ugovora nepoštena, a time i ništetna, što u ovome postupku predstavlja prethodno pitanje, te tužitelj ovom tužbom postavlja i zaseban deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnosti te odredbe, te ujedno ovu tužbu podnosi i radi isplate, budući da je citirana ugovorna odredba prouzrokovala stjecanje bez osnove na strani tuženika. Na taj način, tuženik je prouzročio neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, jer nije jasno koji bi to pravedni i objektivni eventualno nastali troškovi, koje bi kreditor imao, bili u izravnoj korelaciji sa sklapanjem ugovora o kreditu, pa makar oni bili i točno u postotnom dijelu navedeni, te takva djelatnost svakako predstavlja osnovnu djelatnost gospodarskog subjekta, trgovca, odnosno ovdje kreditora. Odredbom čl. 1111. st. 1., 2. i 3. ZOO-a, propisano je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Pod prijelazom imovine razumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom. Obaveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. Odredbom čl. 1115. ZOO-a, propisano je da kad se

vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Budući da je ugovorna odredba spornog ugovora o kreditu sklopljenog između parničnih stranaka o naplati naknade za obradu kredita ništetna, tužitelju pripada pravo da mu tuženik vrati ono što je na temelju ništetne odredbe od njega naplatio i primio, jer je tako naplaćeni novčani iznos tuženik stekao bez osnove, u smislu odredbe čl. 1111. ZOO-a. Predlaže usvojiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

2. Tuženik je podnio odgovor na tužbu u kojem je naveo kako je vidljivo iz tužbe, tužitelj postavlja deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnosti članka 2. Ugovora o namjenskom kreditu broj 7102968294 u dijelu koji se odnosi na obvezu tužitelja platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge; kondemnatorni zahtjev za isplatu iznosa od 567,04 EUR sa zakonskim zateznim kamata na ime plaćene ulazne naknade; Tuženik u cijelosti osporava istaknute zahtjeve kao neosnovane, uključujući pravnu osnovu, te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu u ovom sporu. Tuženik ističe kako je vrijednost predmeta spora od strane tužitelja naznačena suviše visoko (1.328,00 EUR) obzirom da je tužitelj postavio kondemnatorni zahtjev za isplatu na iznos od 567,04 EUR. U tome smislu tuženik ukazuje i na sudsku praksu: „U sporu tužiteljica je istaknula zahtjev za činidbu, te deklaratorni zahtjev koji treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na činidbu. Deklaratorni je zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu koji treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na činidbu i ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Vrijednost predmeta spora se računa prema vrijednosti zahtjeva na činidbu.“ (VSRH, br. Revr 774/05-2 od 13.12.2005.).“ Stoga tuženik predlaže Naslovnom sudu da sukladno čl. 40. Zakona o parničnom postupku brzo i na prikladan način provjeri točnost naznačene vrijednosti predmeta spora odnosno da naznači vrijednost predmeta spora na iznos od 567,04 EUR. Tuženik ističe prigovor zastare s obzirom da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 567,04 EUR naplaćena 27. siječnja 2006. godine, a tužba je podnesena 2026. godine znači nakon više od 20 godina. Tužba u kolektivnom sporu pred TS Zagreb br. P– 1401/12 (VTSRH br. PŽ-7129/13) nije prekinula tijekom zastarnog roka za tužiteljev zahtjev za isplatu po osnovi naplaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Osim što je zahtjev po toj osnovi zastario, zahtjev je u cijelosti neosnovan, što tuženik obrazlaže u nastavku. U odnosu na prigovor zastare, tuženik ukazuje na presudu Županijskog suda u Zadru, posl. br. GŽ-1145/2021 od 6. travnja 2022. godine: „48. U odnosu na potraživanje s osnova isplaćene naknade za troškove obrade predmetnog kredita u iznosu od 2.099,33 sa pripadajućom zateznom kamatom i iznosa od 1.376,00 s osnova isplaćenog iznosa troška ovjere ugovora kod javnog bilježnika s osnove ništetnosti odredaba čl. 2. st. 4. i čl. 23. st. 1. toč. H. predmetnog Ugovora o namjenskom kreditu navesti je da je taj zahtjev tužitelja neosnovan budući je nastupila zastara prava potraživanja naplate istih ovo stoga što je tužitelj iznos od 2.099,33. kn platio dana 17. travnja 2007., a iznos od 1.376,00 kn platio dana 13. travnja 2007., dakle protekom zastarnog roka od pet godine iz čl. 225. ZOO, jer je tužitelj tužbu podnio dana 12. lipnja 2019. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima, odnosno nepoštenom sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača. Tuženik ističe kako tužitelj ne predlaže niti jedan jedini dokaz u prilog svojim tvrdnjama, pa već samim time takav tužbeni zahtjev treba odbiti primjenom načela o teretu dokazivanja. Neovisno o tome što tužitelj ne predlaže niti jedan dokaz kojim potkrepljuje svoje navode tuženik će se, opreza radi, o istima očitovati u nastavku podneska. Prije svega, tuženik ukazuje na stanje propisa, a što tužitelj, tendenciozno ispušta navesti u tužbi, budući da, s obzirom na vrijeme sklapanja predmetnoga Ugovora o kreditu, nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje za tuženu banku ugovoriti i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Tuženik ističe kako sama

okolnost da su odredbe Ugovora o kreditu unaprijed sastavljene i da o njima nije pojedinačno pregovarano, ne znači da su te odredbe automatski ništetne. Da bi se utvrdila njihova ništetnost, potrebno je dokazati da su takve odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja te da uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a teret dokazivanja tih okolnosti je na onome tko se na ništetnost poziva. U konkretnom slučaju tužitelj nije niti naveo, a kamoli dokazao postojanje bilo kakve značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana koja bi išla njemu u korist. Isto potvrđuje i Županijski sud u Zagrebu u odluci posl. br. GŽ-253/23 od 25. ožujka 2024.g.. Iako se temeljem čl. 81. st. 2. mjerodavnog ZZP/03 smatra da se o unaprijed sastavljenim spornim odredbama čl. 23.c., čl. 23.j., čl. 23.k. i čl. 23.l. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo jer tuženik ne dokazuje suprotno, to ne podrazumijeva da su se ujedno ostvarile i pretpostavke nepoštenosti ugovornih odredbi. Stoga zaključak suda prvog stupnja o nepoštenosti tih odredbi i njihovoj posljedičnoj ništetnosti nije moguće prihvatiti. Naime, da bi se određene ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo mogle smatrati nepoštenima i posljedično ništetima, potrebno je da one suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (čl. 81. st. 1. i čl. 87. st. 1. ZZP/03). Teret dokaza ovih činjenica je na onome tko se na ništetnost poziva, dakle na tužitelju. Prema odredbi čl. 2. st. 1. ZPP sud odlučuje u granicama zahtjeva koji su stavljani u postupku. Sadržaj sudske presude uvjetovan je sadržajem činjenične osnove i pravne norme koje na nju treba primijeniti, pri čemu pravna osnova zahtjeva predstavlja pravnu kvalifikaciju spornog pravnog odnosa i pravna pravila koja opravdavaju ili, kao u ovom slučaju, ne opravdavaju traženje da sud donese odluku određenog sadržaja. U okolnostima predmetnog slučaja u kojem tužitelj, suprotno čl. 7. st. 1., čl. 219. st. 1. i čl. 299. st. 1. ZPP nije naveo činjenice ni ponudio dokaze za osnovanost zahtjeva za utvrđenje ništetnosti odredaba čl. 23.c., čl. 23.j., čl. 23.k. i čl. 23.l. Ugovora o kreditu, nisu ostvarene pretpostavke za primjenu čl. 87. st. 1. u vezi čl. 81. st. 1. ZZP/03. Stoga se odluka iz toč. 3. izreke presude suda prvog stupnja temelji na izvođenju nepravilnog zaključka o tome da odredbe Ugovora o kreditu o kojima se nije pojedinačno pregovaralo iz čl. 23.c., čl. 23.j., čl. 23.k. i čl. 23.l. suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.,, Tuženik stoga predlaže da sud temeljem odredbe 221.a. ZPP-a o teretu dokaza odbije tužbu i tužbeni zahtjev. Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iz odredbe članka čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu temelji se, osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača. U tim posebnim propisima, namijenjenim upravo zaštiti potrošača, zakonodavac je u: čl. 1. i čl. 14. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 143/2013) dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom „pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi“; ministar financija je 31. siječnja 2014. donio Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izrijekom u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje...sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“. Spomenuta odredba članka 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014) glasi: Članak 3. 1. Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“ Da je zakonodavac smatrao kako je naknada za obradu kreditnog zahtjeva nezakonita, onda takvu naknadu ne bi dodatno uredio gore citiranim posebnim propisima koji sadrže izričito ovlaštenje banke naplatiti naknadu. Tuženik također ističe kako je plaćanje naknada banci uvriježeno u poslovanju kreditnih institucija, na svim kontinentima, dakle nije u praksi nepoznato, niti su

naknade per se zabranjene. O tome najbolje svjedoči i Direktiva 2014/17/EU Europskog Parlamenta i Vijeća od 4. veljače 2014. o ugovorima o potrošačkim kreditima koji se odnose na stambene nekretnine i o izmjeni direktiva 2008/48/EZ i 2013/36/EU i Uredbe (EU) br. 1093/2010. Ta Direktiva već u članku 4. (Definicije) navodi sljedeće: "efektivna kamatna stopa" (EKS) znači ukupni trošak kredita za potrošača, izražen kao godišnji postotak ukupnog iznosa kredita, uključujući, prema potrebi i troškove iz članka 12. stavka 2. te izjednačuje na godišnjoj osnovi sadašnju vrijednost svih budućih ili postojećih obveza (povlačenja tranše, otplata i naknada), dogovorenih između vjerovnika i potrošača; Također u članku 11. (Standardne informacije koje treba uključiti u oglašavanje) Direktive je propisano kako se u standardnim informacijama koje se pružaju potrošaču navode jasno, sažeto i uočljivo sljedeće stavke: stopa zaduživanja, uz navođenje je li fiksna ili varijabilna ili kombinacija obaju kamata, zajedno s pojedinostima o svim naknadama uključenim u ukupne troškove kredita za potrošača". O tome da naknade predstavljaju redoviti trošak kredita ukazuje i Direktiva 2008/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ koja navodi kako se ukupni troškovi kredita sastoje: ukupni troškovi kredita za potrošača" znači svi troškovi, uključujući i kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu i koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika; troškovi u pogledu dodatnih usluga koje se odnose na ugovor o kreditu, a posebno premije osiguranja, također su uključeni ako je, povrh toga, sklapanje ugovora o pružanju drugih usluga obvezno s ciljem dobivanja kredita ili dobivanja kredita prema uvjetima koje vrijede na tržištu; Stoga, u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu naplata naknade za obradu kredita je bila redoviti trošak kreditiranja, koji je je prepoznat kako u nacionalnom zakonodavstvu tako i na razini Europske unije. Nadalje, zakonodavac je tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), propisao, da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, ali samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.) Hrvatski zakonodavac na to se odlučio ali samo pro futuro, za ugovore o stambenom potrošačkom kreditiranju sklopljene nakon stupanja na snagu tog Zakona, 20. listopada 2017., slijedeći pritom pristup koji proizlazi iz, za nacionalnog zakonodavca obvezujućeg, istovrsnog ograničenja propisanog Direktivom 2014/17. Ugovor o kreditu sklopljen je, pritom 2006. godine, dakle više od 10 godina prije stupanja na snagu tog Zakona. To mora respektirati svaki hrvatski sud, budući da je zakonodavac izrijeком isključio primjenu tog Zakona na ugovore sklopljene prije njegova stupanja na snagu, što je sukladno ustavnom načelu zabrane retroaktivnosti propisa koja obvezuje i sud. Posve je izvjesno da ni Sud Europske Unije ne bi na uvjete ugovora sklopljenog s tužiteljem 2006. godine, primjenjivao stajališta koja je zauzeo ili će zauzeti u vezi s primjenom Direktive 2014/17 (pri čemu bi se pritom postavilo i pitanje bi li taj Sud uopće bio nadležan za odlučivanje o ugovorima koji su sklopljeni prije nego li je Republika Hrvatska postala članicom EU). To znači da se recentno stajalište zakonodavca u pogledu isključenja naknade za obradu kreditnog zahtjeva ne odnosi na potrošački ugovor koji je predmet spora, budući da je on sklopljen 2006. godine, za vrijeme važenja Zakona o bankama³, koji je u odredbi stavka (3) članka 173. izričito, u sklopu odredaba o obveznom informiranju potrošača, propisao obvezu (ali i ovlast banaka), informirati potrošače o uvjetima pružanja usluga, odobravanja kredita, uključujući o naknadama koje banka zaračunava korisniku kredita. Uzgred valja napomenuti da je i po Zakonu o kreditnim institucijama⁴ propisano da se naknade uređuju općim uvjetima poslovanja kreditnih institucija (točka (5) stavak (4) članak 303.). Sukladno odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003, 46/2007, 79/2007) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe

jasne, lako razumljive i lako uočljive. Gore navedena odredba čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača je u skladu sa člankom 4. stavkom 2. Direktive 93/13 koja propisuje da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučenih usluga i robe, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. U konkretnom slučaju obveza plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva je ugovorena jasnim, lako razumljivim i uočljivim odredbama Ugovora o kreditu. Visina naknade je također jasno, lako uočljivo i razumljivo određena pozivom na odredbe Odluke o Tarifi naknada za usluge pa uopće nije dopušteno ocjenjivati da li je predmetna odredba nepoštena. Naime, banka skreće pozornost kako je upravo odredbom čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu propisano je da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora pa tako i naknadu za obradu kredita. Nadalje, Odlukom o Tarifi naknada za usluge je u točki B3.4.1. na jasan, razumljiv i određen način propisana naknada za obradu kredita za ostale kredite u iznosu od 1%. Odluka o Tarifi naknada za usluge je u svako doba (kao i danas) dostupna u poslovnicama Banke. Osim što je obveza plaćanja naknade bila jasno navedena u Ugovoru o kreditu i Odluci o Tarifi naknada za usluge, banka je tužitelja i na druge načine informirala o obvezi plaćanja naknade. Naime, tužitelj je o obvezi plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva bio informiran i od strane osobnog bankara koji su imali jasnu uputu da prilikom razgovora o odobravanju kredita upoznaju klijente s obvezom plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva te da ih u tome smislu informiraju da naknadu za obradu kreditnog zahtjeva mogu platiti iz vlastitih sredstva ili iz sredstva kredita. Obveza plaćanja naknade je također propisana Općim uvjetima poslovanja Banke u točki 5. gdje stoji: Klijent je dužan snositi troškove koji Banci nastanu u pripremama za sklapanje ugovora, u skladu s Odlukom o tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Banka.“ „Treba imati u vidu da tužitelj svoju tužbu prvenstveno temelji na odredbama presude donesene po Trgovačkom sudu u Zagrebu, a koja je potvrđena presudom visokog trgovačkog suda kako se to prethodno spominje. Navedene presude se prvenstveno odnose na ništetnost ugovora o kreditu koje je tuženik zaključivao u spornom razdoblju i to u dijelu koje se odnose na jednostranu promjenjivu kamatnu stopu od strane tuženika kao kreditora kao i vezanje povrata kredita na valutu CHF, a koje odredbe tuženik kao kreditor nije dovoljno pojasnio u samom ugovoru. Što se tiče odredbi ugovora iz čl. 18. za koje tužitelj također traži utvrđenje ništetnosti se navodi da se ustvari iste odnose tek na obvezu tužitelja kao korisnika kredita o snošenju troškova predmetnog ugovora koje se odnose na obradu, osiguranje, trošak javnog bilježnika, a što je po mišljenju suda dovoljno jasno naznačeno pa je tako bilo jasno i tužitelju i sa tim se tužitelj također složio jer su se ti troškovi odnosili na iznos sa kojim je tužitelj bio upoznat prilikom zaključenja ugovora i te odredbe nisu bile predmetom naprijed citiranih presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, niti su utvrđivane kao nepoštena i ništetna. Stoga je potpuno neosnovano traženje tužitelja da utvrdi ništetnim i navedene odredbe jer svojim tvrdnjama iz tužbe uopće nije naveo zašto bi te odredbe bile njemu nejasne. Doduše tužitelj traži i utvrđenje ništetnosti toč. K čl. 18. koja se odnosi na promjenu kamatne stope, ali je po mišljenju suda to zatraženo već i u okviru čl. 2. čija je ništetnost u tom dijelu već zatražena pa i utvrđena ovom sudskom odlukom Prema tome je neosnovano traženje još i dodatno utvrđenje ništetnosti toč. K čl. 18. jer je to već i sadržano u čl. 2. Zbog toga je sud i odbio tužitelja s zahtjevom za povratom iznosa od 980,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 5. siječnja 2007., a koji se iznos odnosi na trošak obrade kredita jer prije svega tužitelj uopće nije dokazao da je isplatio gornji iznos na ime navedene obveze, a osim toga taj iznos je isplaćen na ime obveze tužitelja kao korisnika kredita za plaćanje troškova potrebnih za konačnu realizaciju kredita i koje odredbe po mišljenju ovog suda uopće nisu nejasne prosječnom potrošaču kakav je tužitelj, a svakako ne dovode niti do značajne neravnoteže između stranaka i osim toga se ti iznosi vežu na iznose koji su tužitelju bili poznati prilikom zaključenja ugovora“ U presudi Općinskog suda u Varaždinu, posl. br. P-548/19-40 od 3. lipnja 2022. godine sud je u bitnom utvrdio: 19. Isto

tako ove su ugovorne odredbe jasne i razumljive, tako da je tužiteljica znala koji iznos mora platiti banci, a isto tako i javnom bilježniku, a neovisno od toga što se ni o tim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo niti je tužiteljica na njih imala utjecaja. Prema tome, sud ocjenjuje da te ugovorne odredbe nisu nepoštene. S tim u vezi valja reći da je u pravu tuženik kada navodi da je tužiteljici stavljen na raspolaganje iznos kredita od 93.000,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti, dok je naknada za obradu kredita iznosila 5.009,05 kn i javnobilježnički troškovi cca 2.000,00 kn, slijedom čega je doista jasno da ne postoji znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, a što bi bilo isključivo na štetu tužiteljice kao potrošača. Isto tako nije odlučno u koju svrhu je tuženik iskoristio plaćenu naknadu za obradu kredita od 5.009,05 kn.“ U tom smislu ide i sudska praksa pa tuženik ukazuje na presudu Županijskog suda. Odlučno u predmetnoj pravnoj stvari jest da je tužitelj predmetni ugovor o kreditu sklopio u svojstvu trgovca u obavljanju svoje profesionalne djelatnosti u svrhu financiranja ulaganja u osnovna i obrtna sredstva, zbog čega se na njega primjenjuje kriterij ulaganja povećane pažnje dobrog stručnjaka (normirane odredbom čl. 18. stav. 2. ZOO/91) nastavno čemu se ni po ocjeni ovoga suda tužitelj stoga ne može pozivati da o istoj nije mogao pregovarati jer se ista nalazila u okviru tipskog, unaprijed pripremljenog obrasca ugovora. Plaćanjem naknade u iznosu od 766,37 kn po ocjeni ovoga suda nije narušena ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka – na koju se tužitelj tek uopćeno poziva bez da je razrađuje iz aspekta svoje konkretne ugovorne pozicije.“ U tom smislu ide i sudska praksa pa tuženik ukazuje na presudu Županijskog suda u Zagrebu, posl. br. GŽ-2101/2022. U slučaju da Naslovni sud ipak smatra kako navedena odredba podliježe testu (ne) poštenosti tuženik prvenstveno ističe kako je u smislu odredbe članka 81. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača, odlučno utvrditi da li je predmetna odredba, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača što je dužan provjeriti sud koji provodi postupak. Naime, neosnovano je shvaćanje tužitelja, da bi naknada za obradu kreditnog zahtjeva prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Naime, činjenica da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pregovaralo, još sama po sebi nipošto ne znači da uz to ne treba posebno dokazati da u konkretnom slučaju nije došlo do takve, značajne neravnoteže. Praksa automatskog povezivanja činjenice da se o nekoj odredbi potrošačkog ugovora nije pregovaralo ne vodi neposredno zaključku da je time među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža. Značajnu neravnotežu treba posebno utvrđivati, neovisno o činjenici da se o ugovornoj odredbi nije pregovaralo. Automatsko povezivanje te dvije okolnosti, prema praksi Suda Europske unije ne dolazi u obzir. Naime, prema presudi tog Suda C-415/11 Aziz5: „Konceptcija pojma 'značajnije neravnoteže' na štetu potrošača mora se ocijeniti u svjetlu analize pravila nacionalnog prava koje bi se primijenilo u odsutnosti bilo kakvog sporazuma među strankama, kako bi se utvrdilo da li, i ako da, u kojoj mjeri, ugovor stavlja potrošača u manje povoljnu pravnu situaciju, nego li je to ona koja je propisana važećim nacionalnim pravom. Nadalje, u vezi postojanja neravnoteže između banke i potrošača prilikom ugovaranja naknade tužena Banka upućuje i na stavove iz presude Suda EU u predmetu C-621/17 od 3. listopada 2019.: Kada je riječ o pitanju uzrokuju li odredbe o kojima je riječ u glavnom postupku, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu na štetu potrošača, treba utvrditi da je – kao što to proizlazi iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje – naplaćivanje naknade za upravljanje i izlazne naknade predviđeno nacionalnim pravom. Ne čini se – što je ipak dužan provjeriti sud koji je uputio zahtjev – da te odredbe nepovoljno utječu na pravni položaj potrošača predviđen u nacionalnom pravu, osim ako usluge koje se pružaju u zamjenu za naknade nije moguće razumno uključiti u upravljanje zajmom ili u njegovu isplatu odnosno ako su iznosi navedenih naknada stavljenih na teret potrošača nerazmjerni u odnosu na iznos zajma. Na sudu je koji je uputio zahtjev da usto vodi računa o učinku drugih ugovornih odredbi kako bi utvrdio uzrokuju li one znatniju neravnotežu na štetu zajmoprimca.“ Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da

s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača te da li je iznos naknade nerazmjeran u odnosu na iznos zajma. U slučaju kada je naknada za obradu kreditnog zahtjeva u vrijeme sklapanja ugovora bila: izričito zakonski dopuštena; ugovorena na jasan, uočljiv i lako razumljiv način u čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu; određena odnosno određiva i lako provjerljiva u svakom trenutku; ekvivalentna izvršenim uslugama banke; tuženik smatra kako se ne može smatrati da bi predmetna ugovorna odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama odnosno da bi naknada bila nerazmjerna iznosu zajma i/ili povrijedila načelo dobre vjere pa da bi se posljedično imala smatrati nepoštenom/ništetnom. Također, u gore navedenom predmetu C-621/17 sud EU se bavio i pitanjem da li ugovorna odredba o naknadama koja ne sadrži konkretne usluge banke koje se pružaju u zamjenu za tu naknadu uzrokuje znatnu neravnotežnu u pravima i obvezama stranaka. Sud EU je na (prvo) postavljeno pitanje: „treba li članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena valja razumjeti tako da nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi naknade za upravljanje i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.“ odgovorio: „Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.“ U istom predmetu sud EU je u na (drugo) postavljeno pitanje: „treba li članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“ odgovorio: „Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. “Sud svoju odluku temelji na razmišljanju kako su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Neovisno o tome, banka opreza radi, ističe kako su naknadom na obradu kreditnog zahtjeva pokrivane usluge i troškovi poput: Troškovi rada – troškovi plaća i naknada plaća i svi s njima povezani troškovi (npr. doprinosi, porezi, prirezi i sl.); Administrativni troškovi i amortizacija - materijalni troškovi i troškovi za nebankovne usluge (npr. režijski troškovi, troškovi održavanja, uredskog materijala, pošte, telekomunikacija, marketinški troškovi itd.) i amortizaciju materijalne i nematerijalne imovine; Troškovi provizija i naknada – nekamatni troškovi za bankovne usluge drugih pravnih osoba; Troškovi poreza i drugi administrativnih davanja – porez na dodanu vrijednost i drugi regulatorni troškovi koji nisu sadržani u obuhvatu drugih parametara, a izravno i/ili neizravno utječu na cijenu usluge. Stoga, za ocjenu je li ugovorna odredba o naknadama ništetna nije od značaja jesu li usluge koja banka pruža u zamjenu za naknade konkretno i detaljno navedene u Ugovoru o kreditu, već je sud koji provodi postupak dužan prvenstveno ocijeniti da li je ugovorna odredba o naknadama jasna, razumljiva i uočljiva te ocijeniti da li takva

odredba uopće podliježe testu nepoštenosti sukladno čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača odnosno čl. 4. st. 2. Direktive 93/13. Sukladno svemu gore navedenom, tuženik ističe kako nije dopušteno ocjenjivati jesu li (ne) poštene ugovorne odredbe o naknadama. Podredno, u slučaju da Naslovni sud smatra kako navedena odredba podliježe testu (ne) poštenosti, tuženik ističe kako je Naslovni sud dužan uzeti u obzir sve okolnosti slučaja, a posebice (i) iznos kredita i iznos naplaćene naknade te odnos ta dva iznosa (ii) nepostojanje nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade u vrijeme zasnivanja kreditnog odnosa te (iii) obavijesti i informacije koje je tužitelj imao u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu te (iv) pružene usluge, pa na temelju toga donijeti odluku o tome da li tako ugovorena odredba uzrokuje znatnu neravnotežu između stranaka. Sukladno svemu gore navedenom tuženik ističe takva ugovorna odredba ne može i nije uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tuženik predlaže da sud izvede dokaz uvidom u isprave u spisu predmeta, te odbije tužbene zahtjeve u cijelosti, kao i da naloži tužitelju da tuženiku naknadi trošak ovog postupka u cijelosti.

3. Za potrebe ovog postupka sud je izvršio uvid i pročitao Ugovor o nenamjenskom kreditu (list 6-10 spisa), zk izvadak (list 11 spisa), financijska dokumentacija (list 12, 31, 37-41, 78 spisa), Opće uvjete poslovanja (list 32-36 spisa), sudsku praksu (list 42-60, 65-77 spisa), te je proveo dokaz saslušanjem tužiteljice na ročištu održanom dana 22. travnja 20206. godine (list 85-86 spisa).

4. Imajući u vidu odredbu čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 u daljnjem tekstu ZPP), a temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u dijelu, a kako je to navedeno u izreci ove presude.

5. Sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu broj 3205891140 te utvrdio da su isti sklopili tužiteljica kao korisnik kredita te tuženik kao banka i kreditor dana 29.12.2005. godine. Svrha tog kredita je bio kupnja stambenog prostora. Tim kreditom je tuženik stavio na raspolaganje korisniku kredita iznos od 85.500,00 CHF u kunskoj protuvrijednost. Rok otplate je bio 15 godina, a kamatna stopa 4,90 %. Zatim, dijelom odredbe čl. 2 Ugovora je određeno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor (banka).

6. U svom usmenom iskazu danom na ročištu 22.04.2026. godina tužiteljica je iskazala kako je predmetni kredit podigla u svrhu kupovine stana za svoju kćer. Nije imala firmu niti obrt na sebi. Banku tuženika odabrala je obzirom je bila najpovoljnija u to vrijeme, u više banaka se raspitivati, primala je i plaću tamo. Prilikom podizanja kredita u banci je nisu upozorili da će se platiti naknada, o toj naknadi joj nitko nije ništa govorio, samo su razgovarali o kreditu i to njegovoj visini, otplati i slično. Nema specifičnih znanja iz ekonomije, bankarstva i slično. Išla je kod javnog bilježnika i tamo se sve svelo na potpisivanje ugovora uz to što joj je rekao kolika joj je visina rate i što će joj se dogoditi ako ne bude na vrijeme plaćala. Ugovor je pročitala. Nije prilikom potpisivanja ugovora mogla pregovarati o odredbama ugovora jer je banka već donijela napisani ugovor, a niti je mogla pregovarati o tome da li će joj i na koji način biti naplaćena ta naknada jer joj o njoj nisu ništa rekli. Ponavlja da je pročitala ugovor, a razumjela je osnovne elemente te joj službenica u banci nije ništa govorila o nakadi. U predmetnom stanu se nikada nije obavljala poslovna djelatnost, u smislu firme ili obrta.

7. Iz svega naprijed navedenog sud je utvrdio da je predmetni kredit korisnik realizirao kod tuženika s namjerom kupnje stambenog prostora u kojem će živjeti članovi njene uže obitelji te da stoga isti kredit ima sva obilježja potrošačkog kredita. Iz iskaza slijednika tužitelja proizlazi da tuženik nije korisnika obavijestio o navedenoj naknadi kao niti o svrsi ugovaranja iste i što će tom naknadom biti podmireno. Isto tako je sud utvrdio da je ista naknada bila jednostrano unesena od strane tuženika u Ugovor te da se o njoj nije niti pregovaralo.

8. Temeljem cjelokupne dokumentacije u spisu te temeljem očitovanja stranaka na ročištu koje je održano dana 01. travnja 2026. godine kada su stranke učinile nespornim podatke iz potvrde banke od 15.04.2025. godine sud je utvrdio da je tuženik tužitelju naplatio ulaznu naknadu u iznosu od 4.272,37 kuna / 567,04 EUR dana 27.01.2006. godine te je time sud utvrdio datum i visinu naplaćene naknade s danom 27.01.2006. godine u iznosu od 567,04 EUR.

9. Vezano uz pitanje ništetnosti ulazne naknade iz čl. 2 Ugovora sud ukazuje da je odredbom čl. 3. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05.04.1993. godine propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora (st.1) i da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora (st. 2). Isti pravni stav zauzeo je i sud EU u presudama donesenih u predmetu C-26/13, a vezano za tumačenje odredbe čl. 4. Direktive 93/13/EEZ te spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 koje se odnose na problematiku naplate naknade za obradu kredita.

10. Slijedom navedenog ovaj sud smatra da su odredbe čl. 2 Ugovora o pravu tuženika na naplatu naknade za obradu kredita također nepoštene odnosno ništetne ugovorne odredbe.

11. Nadalje, ništetnost navedenih ugovornih odredbi proizlazi i iz odredaba čl. 81 i 82 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) kojima je propisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed standardnog ugovora trgovca. Također i čl. 87. istog Zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

12. Isto tako sud upozorava da je Odlukom Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C- 620/17, ECLI:EU:C:2019:820, odlučeno:

„1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“

13. Nadalje, sud je prilikom odlučivanja imao u vidu i mišljenje koje proizlazi iz odluke VSRH Rev-673/23-2 od 13.02.2024. godine u kojoj je navedeno da sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, sve u smislu odredbi čl. 81. st. 1. ZZP u svezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP.

14. Obzirom da sud smatra da iz provedenih dokaza ne proizlazi da bi stranke pojedinačno pregovarale o odredbi iz čl. 2 predmetnog Ugovora o kreditu te da tuženik tužiteljici nije jasno obrazložio svrhu te naknade i koji će troškovi biti njome podmireni, a niti su ti troškovi ičime dokazani, to ovaj sud smatra da je ista nepoštena te da stoga tužitelj ima pravo na isplatu iznosa u visini naplaćene naknade uvećane za kamatu od dana kada je ista naplaćena temeljem odredbi čl. 1111 i 1115 ZOO-a. Stoga je i u tom dijelu prihvatio precizirani tužbeni zahtjev tužitelja i u tom dijelu te je tužiteljici dosudio iznos od 567,04 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 27.01.2026. godine pa do isplate obzirom da je do tog datuma navedena naknada naplaćena.

15. Nadalje, sud je prilikom odlučivanja o prigovoru zastare imao u vidu i pravni stav Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice Odjela od 30. siječnja 2020. godine koji glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora."

16. Obzirom da se o ovom pitanju nišetnosti koji se odnosi na ulaznu naknadu (naknadu za obradu kredita) nije odlučivalo u kolektivnom postupku, to se presude iz tih postupaka ne odnose na ovo pravno i činjenično pitanje što znači da se početak zastare treba cijeliti sukladno citiranoj zakonskoj odredbi te sukladno naprijed iznesenom pravnom stavu VSRH. Dakle, u ovom slučaju zastara počinje teći tek od presuđenja pa stoga tužbeni zahtjev tužitelja nije u zastari.

17. Odluka o kamatnoj stopi temelji se na odredbi čl. 277 ZOO-a, Zakonu o visini stope zatezne kamate (NN br. 53/91), te Uredbama o visini stope zatezne kamate (NN br. 95/93, 8/94, 19/94, 22/94, 50/94, 36/96, 76/96, 72/02 i 153/04) i to za razdoblje do 31.12.2007. godine, od 01.01.2008. do 31.07.2015. godine temeljem odredbe čl. 29 st. 2 ZOO-a, od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine temeljem odredbe čl. 29 st. 2 i 8 ZOO NN 35/05, od 01.01.2023. godine pa do 29.12.2023. godine temeljem odredbe čl. 29 st. 2 ZOO-a (NN 114/22 i NN 156/22), a od 30.12.2023. godine temeljem odredbe čl. 29 st. 2 ZOO-a (NN 114/22 i NN 155/23).

18. Odluka o parničnom trošku stranaka u postupku temelji se na odredbi čl. 154 i 155 ZPP-a, te se trošak sastoji od troška zastupanja stranaka putem odvjetnika uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora u vrijeme poduzimanja pojedinih parničnih radnji te uspjeh u sporu u vrijeme zaključenja glavne rasprave te imajući pri tom u vidu odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23 i dr.).

19. Sud je tužiteljici priznao trošak sastava tužbe od 19.01.2026. godine sa 100,00 EUR (tbr. 7/1), trošak sastava podneska od 24.02.2026. godine sa 100,00 EUR (tbr. 8/1), , trošak pristupa na ročišta 01.04.2026. i 22.04.2026. godine sa 100,00 EUR za svako ročište (tbr. 9/1), što daje iznos od 400,00 EUR. Tom iznosu valja pribrojiti pripadajući PDV u iznosu od 100,00 EUR, trošak sudske pristojbe na tužbu od 26,55 EUR te na presudu od 26,55 EUR pa sveukupni trošak tužitelja iznosi 553,10 EUR. Sud je taj trošak dosuđen tužiteljici na teret tuženika sukladno uspjehu u sporu.

20. Tužiteljici je na njen zahtjev dosuđena i kamata na trošak parničnog postupka te je o njenom tijeku i visini odlučeno primjenom odredbe čl. 30 stav 2 Ovršnog zakona i čl. 29 stav 2 ZOO-a 35/05, te su iste dosuđene tužiteljici od 27. svibnja 2026. godine pa do isplate.

21. Slijedom svega naprijed navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, dana 27. svibnja 2026. godine.

Sudac:
Hrvoje Vučić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka ovjerenog prijepisa. Žalba se predaje ovom sudu pismeno u tri istovjetna primjerka, a o njoj odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. Tužiteljici po pun.
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-30888-a1876**

Kontrolni broj: **0400b-c3d98-61931**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.